

Phần 6

Chương 26

Đêm, trên tấm biển treo trước cửa của Tú Quý, những vết dơ càng thêm rõ rệt. Vạn Côn đứng trước cửa ra vào, móc một điều thuốc từ trong túi ra, ngòì xỏm nơi bậc thêm hút thuốc, hút xong một điều rồi, chậm chạp đứng dậy, đẩy cửa bước vào trong.

Bên trong vẫn những âm thanh vạn năm không đổi, tiếng nhạc, tiếng hò hét, và những âm thanh của ly rượu lạnh canh va cụng vào nhau. Vạn Côn chen qua đám người, liếc mắt thấy quày rượu phía bên kia sân khấu, bước chân thoáng dưng, đi về hướng đó.

Ngô Nhạc Minh mặc một bộ âu phục có ghi-lê hần hoi, cô áo để phanh, đang còn lau ly rượu. Bộ đồ làm việc này, chắc là cậu ta mặc nó lần đầu tiên. Hồi mới tới, cậu ta thấy nhân viên của Tú Quý mặc như vậy, liền tỏ ý thích với Vạn Côn, bây giờ mặc được vào người rồi, mang cảm giác như phấn khởi hẳn lên.

Một tay cậu ta cầm ly, tay kia cầm khăn sạch, mắt lim dim, người lắc lư theo nhịp điệu của tiếng nhạc đình tai nhức óc, chiếc ly trong tay trông như sắp rớt tới nơi. Ánh đèn phía trên quày rượu cũng đong đưa trên gương mặt cậu ta, mang vài phần mông lung, bộ dạng say sưa nhún nhảy này của cậu ta nhìn giống như đang phê thuốc.

Vạn Côn tới gần, ngòì xuống một chỗ trống, cũng không gọi cậu ta, vươn cánh tay dài với lấy một cái ly từ trong quày, tự rót rượu cho mình.

Đừng xem thường bộ dạng chìm đắm ấy của Ngô Nhạc Minh, thật ra tính cảnh giác của cậu ta vẫn tồn tại, có kẻ chòm rượu ngay dưới mũi, cậu ta liền lập tức tỉnh lại.

"Ê" Vừa lên tiếng, liền thấy Vạn Côn đang ngòì trước mặt, cậu ta phải nuốt xuống về sau của câu nói.

Vạn Côn uống ngum rượu, lơ lửng lắc nhẹ ly rượu.

Ngô Nhạc Minh sáp mặt tới, "Anh về rồi à!?"

Vạn Côn chả buồn đáp lại câu hỏi dư thừa kiểu đó, Ngô Nhạc Minh lại nói: "Mau mau đi tìm Vương Khải đi, anh ta cứ tìm anh mãi, hai tiếng trước đã bắt đầu chạy ra hỏi em rồi."

Vạn Côn gật gù, "Ừ, biết."

Ngô Nhạc Minh hơi lầy lăm lạp: "Phía sau bọn anh bị thiếu người đến vậy à, em chưa bao giờ thấy anh ta cuống lên như vậy cả."

Vạn Côn liếc cậu ta một cái, hỏi: "Thiếu thì mày muốn vào?"

"Không vào." Ngô Nhạc Minh cầm ly, lại bắt đầu lắc lư theo tiếng nhạc, "Phía sau chán chết được, chỉ có thể hát hò này nọ thôi, làm bartender chuyên nghiệp mới là ngẫu nhất."

Vạn Côn nhìn cậu ta, không khỏi bật cười một tiếng, "Chuyên nghiệp." Lại còn then-đơ với chả then-điếc. Kỹ thuật pha chế cocktails của Ngô Nhạc Minh toàn là học từ youtube ra, rồi được một tay đã có chút kinh nghiệm dạy cho thêm một chút, nhưng kỹ thuật vẫn tởm như cũ, cơ bản toàn pha bừa các loại nước trái cây này nọ bỏ thêm rượu mạnh, thả đại vài miếng trái cây xắt lát vào, rồi cứ thế gọi đó là cocktail.

Ngô Nhạc Minh không hiểu được ý khinh bỉ của Vạn Côn, càng lắc lư như điên, vừa xoay người thì trông thấy ai đó, cậu ta dẩu dẩu mỏ ra ý với Vạn Côn, "Úi, bị trông thấy rồi." Vạn Côn ngoái đầu, Vương Khải đứng sâu phía trong, đang còn ngoắc tay với cậu. Vạn Côn buông ly rượu, đi qua đó.

"Về rồi hả?"

Vạn Côn nhìn anh ta, gật đầu.

Có vẻ như Vạn Côn và Vương Khải không quen chào hỏi nhau kiểu này, Vương Khải cũng không hàn huyên gì thêm, dẫn Vạn Côn vào gian phòng phía trong cùng, lôi một bọc đồ từ trong một chiếc rương cũ đưa cho cậu: "Em thay đồ trước đã."

Vạn Côn lấy đồ ra, dù cậu đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ trước đó, nhưng vẫn không khỏi sững sốt. Vương Khải vẫn luôn quan sát nét mặt của cậu, thấy bản mặt poker của cậu cuối cùng đã có biến hoá, liền thở phào trong lòng, cười, hỏi: "Thế nào?"

Vạn Côn đặt mấy món quần áo hoa hòe qua một bên, hỏi: "Mấy bà muốn em mặc thứ này?"

"Đúng rồi." Vương Khải dựa lên chiếc rương, bảo: "Anh đã bảo rồi mà, mấy bà khách quen này tổng cộng gồm có ba người, hai người từ Đài Loan, thích phong cách đường phố hoa hòe thời 70, 80, em đừng quá để tâm, chơi vui ấy mà, phải để cho khách được xả láng mới tốt."

Vạn Côn lấy quần áo, kiểu rất xưa, có vẻ như được đặc biệt đặt may, mặt vải còn rất mới, sờ lên trơn láng.

"Em thay đồ trước đi, rồi vào trong tìm anh." Vương Khải rất ít khi giao lưu với những nhân viên dưới quyền mình, có muốn nói thêm vài câu với Vạn Côn thì cũng chẳng biết đường nào mà lần. Anh ta biết nhìn sắc mặt và

đoán ý rất khá, nhận ra được rằng Vạn Côn cũng không muốn nói chuyện gì nhiều, nên để yên cậu một mình rồi đi ra ngoài.

Vạn Côn cởi áo, khoác lên mình chiếc áo trơn láng nọ, chất liệu man mát, dán vào người, làm Vạn Côn có cảm giác như một thứ gì đó đang liếm cậu, khiến cho cậu buồn nôn. Cậu gỡ khoá thắt lưng, lúc rút ra hơi bị mắc kẹt, cậu thô bạo dùng sức, suýt nữa làm khoá cài của thắt lưng rớt ra. Rút xong thắt lưng rồi, Vạn Côn chợt cảm thấy chẳng còn hơi sức gì nữa, cậu vút dây lưng qua một bên, dựa vào cửa, ngồi thụp xuống. Trong phòng không mở đèn, tối tăm, mùi gỗ cũ lan toả đã nhuộm hơi chua chua, Vạn Côn tựa đầu lên cánh cửa, cơ lưng hơi thắt vì những vết thương đã đóng vảy sau lưng bị động tác lúc nãy đụng đến.

Vạn Côn rút di động từ trong túi quần ra, trong gian phòng tối đen cuối cùng cũng có một chút ánh sáng yếu ớt. Trên di động có vài tin nhắn chưa được đọc, đến từ vài tên bạn phá làng phá xóm ở trường, và từ ông bố Vạn Lâm của cậu, Vạn Côn đọc từng bức một, cuối cùng xoá mẫu tin đòi gửi tiền, đóng di động lại, đứng dậy.

Trong văn phòng làm việc nằm chỗ sâu nhất, Vương Khải đang cùng với nhân viên kế toán đối chiếu sổ sách gì đó, trên mặt bàn làm việc bày đầy giấy. Vương Khải nghe tiếng động, ngoái đầu, ngắm Vạn Côn xong không nhận được vỗ tay khen.

"Ái chà, đẹp đấy." Văn phòng hơi ngọt ngào, Vương Khải đã cởi áo bên ngoài ra, chỉ mặc một chiếc ba lỗ bên trong, anh ta tay chống hông, đánh giá Vạn Côn, nói: "Không tệ không tệ, cho nên mới nói muốn mặc gì còn phải coi vốn liếng, em mặc vào một cái, bộ đồ này liền trông sinh động hẳn lên."

Đang nói thì Hội Kế ngân đầu lên nhìn Vạn Côn một cái, cười hì hì.

Vạn Côn đứng yên ở đó, không nói gì, Vương Khải thấy bản thân mình nói đã đòi mà cậu vẫn bất động, bực mình bảo: "Thế thì vậy đi, em đợi anh một chút, anh gọi người đưa em qua đó."

Rốt cuộc Vạn Côn mở miệng, "Lái xe?"

"Khách sạn Tân Trang, em muốn tự đi một mình?"

"Tân Trang?"

Khách sạn Tân Trang rất nổi danh, vị trí rất xa, gần như sắp vào luôn đến thành P, Vạn Côn nhú mày, "Sao xa vậy."

"Người ta đặt đó mà." Vương Khải đáp, "Em lo mấy chuyện đó làm gì, môi trường của khách sạn Tân Trang rất tốt, tới đó thưởng thụ một chút cũng không tồi."

Vạn Côn không hỏi gì nữa, Vương Khải lấy một xấp giấy A4 nằm dưới một cục chặn giấy ở trên mặt bàn, lật một hồi lấy số di động, gọi một cú điện

thoại, hẹn giờ ngắn gọn với tài xế, sau khi cúp rồi thì bảo với Vạn Côn: "Chú Lưu đang ở ngoài đường, sẽ về ngay thôi, em đợi một chút ha." Vạn Côn gật đầu, ngồi xuống sô pha gần đó, Vương Khải và kế toán lại tùm đầu lo làm việc.

Gần chín giờ tối, chú Lưu mới quay về. Chú Lưu là tài xế của Tú Quý, lái một chiếc xe Passat màu trắng. Vương Khải nói tên khách sạn với chú ấy một lần, chú ấy hiểu ngay, nói: "Biết rồi biết rồi."

Vạn Côn ngồi vào xe, nhìn những xanh đỏ phồn hoa bên ngoài, neon in hình chớp bóng, không nói một câu.

Hà Lệ Chân nhận được tin nhắn từ Lý Thường Gia, hẹn đi cùng với cô tới chỗ dạy thêm, làm quen với địa điểm. Hà Lệ Chân sẵn rảnh không có gì làm nên đáp lời.

Chỗ dạy thêm nằm trong một tiểu khu dân cư, hai tầng, hành lang được sửa thông với nhau, tổng cộng gồm 4,5 phòng học lớn, ngoài ra còn có hai phòng nhỏ, Lý Thường Gia nói với Hà Lệ Chân: "Chắc dùng hai phòng nhỏ này làm văn phòng cho giáo viên ha."

"Được đấy ạ." Hà Lệ Chân thò đầu vào ngó quanh, gian phòng được tu sửa hẳn hoi, tường cũng mới vừa được sơn, đó đây dưới sàn vương 1-2 giọt sơn màu trắng. Lý Thường Gia bước vào trong, đặt chìa khoá lên bàn, ho hai tiếng, Hà Lệ Chân bước lên gần, "Thầy Lý không sao chứ ạ?"

"Không sao không sao." Lý Thường Gia đáp, "Bịnh vặt."

Hà Lệ Chân nói: "Gian phòng này mới tu sửa xong, mùi còn nồng lắm."

"Ừ." Lý Thường Gia gật đầu, "Đúng là rất nồng."

Hà Lệ Chân tới bên cửa sổ, đẩy cánh cửa sổ ra, đề nghị: "Mở cửa sổ cho nó bay bớt mùi, rồi mua thêm chút cây cối, có thể sẽ đỡ hơn, chứ không thôi mấy hôm nữa khai giảng, học sinh sẽ bị ngộp."

Lúc mở cửa sổ ra, gió liền ùa vào, Hà Lệ Chân không khỏi nheo mắt lại, cô chỉnh lý lại mái tóc, ngoái đầu, liền gặp ngay ánh mắt của Lý Thường Gia, Lý Thường Gia nhìn cô, nói "được."

Hà Lệ Chân không khỏi cảm thấy trong phòng có vẻ hơi yên tĩnh, Lý Thường Gia lại bảo: "Tôi không biết nhiều về cây cỏ lắm, cô Hà có rành không?"

Hà Lệ Chân nói: "Tôi cũng không rành lắm."

"Thế thì chốc nữa chúng ta ghé vườn cây xem một chuyến nhé, hôm nay vừa khéo tôi lái xe tới đây, mua xong rồi chở về luôn cũng tiện."

Hà Lệ Chân tiếp thu lời đề nghị.

Lý Thường Gia lái một chiếc xe Jeep, vừa rộng rãi vừa thoải mái, Hà Lệ Chân ngồi chỗ phó lái, nhìn ra ngoài cửa sổ, hơi thất thần.

"Cô Hà đang nghĩ gì thế?"

Ngay đúng lúc một bóng hình xuất hiện trong đầu Hà Lệ Chân, Lý Thường Gia lên tiếng hỏi han. Cảnh vật ấy liền thoát bốc hơi, ngăn ngui đến nỗi không sao nhớ lại được.

"Không có gì." Hà Lệ Chân đáp.

Lý Thường Gia bắt chuyện với cô, "Chỗ trường của cô Hà ra sao rồi, công việc đều thuận lợi hết chứ?"

"Cũng khá thuận lợi." Hà Lệ Chân nghĩ bụng, chắc vậy, coi như là thuận lợi đi.

"Phải rồi, cậu học trò bữa trước thì sao?" Lý Thường Gia chột hỏi. Tâm lý của Hà Lệ Chân căng thẳng liền, "Học sinh nào hả thầy?"

"Thì lúc chúng ta đi ăn, rồi gặp bữa đó đó, còn làm cho thầy Hồ tức giận đến phát bệnh nữa mà, cậu ta ở trong lớp của thầy Hồ à?"

"Vâng."

"Ồ, có một học sinh như thế cũng khó cho thầy Hồ rồi." Lý Thường Gia cảm thấy trong xe hơi ngột ngạt, quay cửa kính xuống một chút, nói tiếp, "Trông bộ dạng cậu ta, có phải là ở lại lớp không, có vẻ như là lớn hơn học sinh cấp 3 bình thường nhỉ."

"Chắc vậy." Không biết vì sao, Hà Lệ Chân hoàn toàn không muốn thảo luận chuyện của Vạn Côn với Lý Thường Gia chút nào.

Lý Thường Gia cũng rất miễn cảm, có thể nhận ra là Hà Lệ Chân không muốn nói về chuyện này, lập tức đổi đề tài, hỏi: "Cô Hà tới Dương Thành được bao lâu rồi?"

"Không lâu lắm, tôi là vì công việc nên mới tới đây, trước đó chưa từng ghé."

"Cuộc sống ở đây đều thuận tiện chứ hả?"

Hà Lệ Chân cảm thấy Lý Thường Gia có vẻ như hơi nhiệt tình thái quá, làm bầm: "Rất tiện thưa thầy."

Lý Thường Gia liếc nhìn thấy sắc mặt của Hà Lệ Chân qua kính chiếu hậu, vội vàng nói: "Ngại quá, tôi hơi nhiều lời rồi..."

Hà Lệ Chân thoáng giật mình, đáp: "Không đâu, thầy đừng hiểu lầm, tôi chỉ đang mãi lo nghĩ một số chuyện."

Lý Thường Gia cười, "Thế thì tốt, đang nghĩ gì thế?"

Hà Lệ Chân bịa đại ra một lý do: "Đang nghĩ đề thi cho kỳ tới."

Lý Thường Gia cười rộ lên, "Cô cũng hơi quá nghiêm túc rồi."

Hà Lệ Chân bị anh ta cười thì mặt hơi đỏ.

Nói đến đề thi, Lý Thường Gia mang danh là tiền bối trong nghề, thế là càng nói mãi không dứt. Anh ta thảo luận cùng với Hà Lệ Chân, từ cách chọn chữ để điền vào câu cho đến khảo kỹ năng đọc, nói chuyện đã đời, tới vườn cây mà còn chưa nói xong.

Cơ bản là nguyên buổi chiều cả hai người đều ở vườn cây, Lý Thường Gia chi một số tiền lớn, mua tổng cộng là mười mấy chậu cây, mà còn toàn là những chậu lớn. Đến lúc về tới nơi mới biết gặp phiền phức to, lớp học thêm nằm ở lầu 3 và lầu 4, một chậu cây nặng mười mấy cân, Lý Thường Gia thì nho nhã mảnh mai, khí quản còn không được tốt, khiêng xong hai chậu là đã hơi hỏn hển.

Hà Lệ Chân muốn phụ, Lý Thường Gia không cho.

"Cô Hà cứ nghỉ là được, để tôi khuân."

Có mạnh miệng hơn đi nữa cũng vẫn vô ích, lúc Lý Thường Gia khuân đến chậu cây thứ tư, bắt đầu ho dữ dội ở khúc quanh của cầu thang lầu hai, nghe như là muốn ho văng phổi ra.

Hà Lệ Chân đặt túi xách xuống, "Để tôi giúp thầy."

Khuân xong chậu cây cuối cùng, chân của cô cũng mềm nhũn. Lý Thường Gia cũng khó giữ được hình tượng phong độ ngời ngời, ngồi trong lớp học tu nước ừng ực.

Hai người nhìn nhau, thấy bộ dạng chật vật của đối phương thì cũng đại khái đoán được bộ dạng lem luốc của mình, thế là đồng thanh phì cười.

Màn cửa chưa kịp mua về, nắng chiều xuyên qua cửa sổ, có thể nhìn thấy được những hạt bụi li ti đang nhẹ bay trong không trung. Bàn tay đang cầm ly nước của Lý Thường Gia chậm rãi siết một cái, anh ta nhìn Hà Lệ Chân, nói: "Cô Hà, cô"

Hà Lệ Chân ngược mắt nhìn anh ta, "Hả? Sao cơ?"

Chương 27

"Không, không có gì." Lý Thường Gia nói đến giữa chừng đã ngưng, lắc đầu, rũ mắt nhìn chiếc ly trong tay.

Hà Lệ Chân nói: "Không còn sớm, tôi phải đi đây, ngày mai còn phải đi dạy nữa."

Lý Thường Gia lập tức ngẩng đầu: "Được, tôi đưa cô."

Hà Lệ Chân về đến nhà, tự bật bếp làm cơm. Nhìn ánh lửa nhàn nhạt, Hà Lệ Chân nhắm tít trong bụng.

Đã một tuần rồi.

Từ lần trước gặp nhau, đến nay, đã một tuần rồi.

Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn đều không quay về trường, Hà Lệ Chân đã hỏi bóng hỏi gió Hồ Phi, Hồ Phi nói, nếu mà tiếp tục không liên lạc được với cậu, lần này nhà trường có thể sẽ đuổi học cả hai.

Đuổi học...

Từ bé, Hà Lệ Chân đã rất ngoan, quy củ học hành công tác, đi học mười mấy năm chưa từng bao giờ trốn học lấy một buổi, chưa quay cóp lấy một lần, cho nên hai chữ "đuổi học" này vẫn luôn cách cô xa lơ xa lắc.

Nhà trường mà khai trừ Vạn Côn, sau này cậu biết phải làm sao, cậu có thể làm gì?

Quỹ đạo của cuộc đời Hà Lệ Chân xưa nay luôn thẳng thớm phẳng lặng, có thể chạy chậm hơn một số người, nhưng phương hướng chưa từng sai lệch. Cô chưa bao giờ nghĩ, nếu bị lệch hướng, thì sau đó sẽ là như thế nào.

Hà Lệ Chân hơi hoang mang mịt mờ, cô ngoái đầu, nhìn chiếc ghế sofa cá nhân nằm bên kia, nước trong nồi sôi lên sùng sục, toả khói trắng. Hà Lệ Chân nhìn rất lâu, dường như nơi ấy thật sự có một người đang ngồi, ngả ngón giang tay duỗi chân, nghiêng đầu nhìn cô cười.

Cô chợt cảm thấy nhói lòng.

Lấy ra một vắt mì thả vào nồi, trong khi chờ đợi, Hà Lệ Chân suy nghĩ kỹ một phen. Bên ngoài tịch dương chiếu khắp trời, cũng chính là giờ làm cơm của mọi nhà. Trong sân hiem lấm mới yên tĩnh được, không có tiếng các mẹ các thím í ới chuyện trò, chỉ thỉnh thoảng dăm ba đứa trẻ ồn ào nô đùa quanh ngõ.

Sau chót, Hà Lệ Chân ra quyết định. Cô tắt bếp, lấy di động từ trong túi xách, gọi cho Vạn Côn một cú điện thoại.

Chuông trong di động đổ từng hồi, trái tim vốn rất bình tĩnh của Hà Lệ Chân không biết sao lại bắt đầu căng thẳng. Lúc cô cho rằng điện thoại sẽ tự động cắt cuộc gọi, bên kia cuối cùng bắt máy.

Giọng của Vạn Côn bình tĩnh hờ hững, không thể hiện gì.

"A lô?"

Hà Lệ Chân đến bên chiếc bàn, "Vạn Côn?"

"Ừ."

Hà Lệ Chân nghe thấy tiếng gió trong điện thoại, khác với tiếng Vạn Côn thổi, tiếng gió thổi vừa mạnh vừa nhanh.

"Có gì không?" Lâu quá Hà Lệ Chân không nói gì, Vạn Côn lên tiếng.

Hà Lệ Chân hoàn hồn, hỏi: "Em đang ở đâu vậy?"

Hỏi xong câu ấy, Hà Lệ Chân mới giật mình nhớ ra, lần gặp nhau cuối cùng. Đã trở mặt, vượt quá hết thầy giới hạn, hình như cô không còn tư cách để hỏi han gì nữa.

Hình như Vạn Côn cũng cho là vậy, cậu hờ hững đáp: "Tôi ở đâu, liên quan gì đến cô?"

Hà Lệ Chân cúi đầu không nói, đầu óc mênh mang, lúc thì nghĩ, có nên cúp máy không - cúp trước khi cậu bắt đầu xỉ nhục cô một cách khinh bỉ.

Nhưng Vạn Côn lại lên tiếng.

"Cô quan tâm tôi đang ở đâu sao?" Nói xong, cậu không đợi cô trả lời, tiếp tục nói, "Cô không quan tâm." Tiếng gió trong điện thoại ngày một lớn, gần như át hết lời của cậu, "Không ai quan tâm..."

"Vạn Côn..." Hà Lệ Chân siết chặt di động, nói: "Em quay về trường đi, cô sẽ nói giúp cho em với thầy Hồ, em mà không về nữa, lần này chắc sẽ thật sự"

"Cút."

Hà Lệ Chân sửng sốt, "Sao cơ?"

"Tôi kêu cô cút." Giọng của Vạn Côn lạnh tanh, "Tôi làm gì, là việc của tôi, không cần những lời dư thừa của cô, cô là cái thá gì." Hình như cậu đốt một điếu thuốc, rồi lại nói: "Còn nói giúp cho tôi, dụ dỗ học sinh xong đi dụ dỗ giáo viên, có cần tôi nói giúp cho cô không hả."

Hà Lệ Chân cảm thấy mặt mình nóng ran, tức nhẹn đến hai bên thái dương giật rần rần, suýt nữa không thở được.

"Cô không biết em đang nói gì. Trước hết em về đi đã, nếu như thật sự cần xin nghỉ phép, gặp thầy Hồ"

Vạn Côn cười lạnh một tiếng, "Không biết? Phải rồi, đúng là cô không biết."

Bị cậu ngắt lời, nghe tiếng cậu cười kiêu tự cho mình là đúng, giọng Hà Lệ Chân liền hơi run lên, "Cô không biết, lẽ nào em biết?" Chiếc di động trong tay Hà Lệ Chân bị siết đến nóng rực, giọng của cô rất nhỏ. "Vạn Côn, trước khi em để lời nói thoát ra khỏi miệng, em có bao giờ nghĩ rằng tôi là giáo viên của em? Có phải từ nhỏ đến lớn em đều như vậy, chưa từng nghĩ giùm cho người khác, chưa từng hiểu cách tôn trọng người khác? Trong mắt

em trong lòng em chỉ toàn là những gì khiến em bất mãn và thiệt thòi. Tôi thừa nhận, tôi đã từng đặt kỳ vọng nơi em, đó là do tôi đã nhìn lầm."

Nói đến khúc cuối, hốc mắt Hà Lê Chân cay sè, cô không muốn để mắt phong độ trước mặt Vạn Côn, hít sâu vào một hơi, nói: "Vạn Côn, trên đời này không có gì cho không biếu không cả. Em không đối xử tốt với người khác, thì người ta cũng không đối xử tốt với em, em cứ sống bê tha như thế này, cuộc đời sớm muộn gì cũng sẽ đòi của em một cái giá rất đắt. Tôi soi lại mình, thấy tôi đã đối đãi với em không trái với lương tâm, em tự suy nghĩ xem những lời em nói đó, rốt cuộc có quá đáng hay không." Nói rồi không đợi cho cậu trả lời, cô cúp ngay điện thoại.

Buông di động, Hà Lê Chân ngời phịch xuống ghế, thù người nhìn chú cá vàng trong bể.

Trong lòng cô âm thầm dùng tất cả mọi lời mắng nhiếc có thể nói ra bằng miệng, hung hăng rửa sả Vạn Côn, chửi rửa một hồi, chợt nhớ đến lần bọn họ gặp nhau ở chỗ mỏ đá.

Không biết vì sao, giờ đây nhớ lại khi đó, Hà Lê Chân chỉ nhớ đến gió, cũng thổi y hệt như trong điện thoại hôm nay, gió lạnh căm căm. Thổi trên tóc trên cổ cậu, làm nổi bật lên khuôn mặt cậu, cứng rắn tựa như những sỏi đá dưới chân núi.

Cuối cùng Hà Lê Chân không nhịn được nữa, gục mặt trên bàn mà khóc.

Cô lại hơi hối hận, hối hận trước đây tại sao không chịu suy nghĩ cho chu toàn hơn một chút.

Vật cực tất phản, cứng rắn nhất cũng có lúc sụp đổ.

Cậu thiếu niên ấy rõ ràng kiêu ngạo như thế, nhưng lại yếu đuối đến không chịu nổi một cú đả kích. Trước khi tổn thương ập tới, cậu đã bắt đầu bảo vệ cho tôn nghiêm của mình, quay lưng với hết thầy.

Vạn Côn buông di động, rất nhanh lại có cuộc gọi tới. Vạn Côn tức tốc cầm máy lên, phát hiện người gọi là ông bố của mình.

"A lô? A lô a lô?" Tai phải của Vạn Lâm trước đây bị người ta tát, tuổi chưa cao đã bắt đầu lãng, nhưng lúc gọi điện thoại lại cứ để bên tai phải.

Vạn Côn nói: "Nghe rồi, có chuyện gì?"

Vạn Lâm: "Vạn Côn? Bố đây này!"

Vạn Côn ráng kiên nhẫn, "Biết rồi, có chuyện gì?"

Vạn Lâm có vẻ như đã nghe được, ông đáp: "À, Vạn Côn, tháng này mày có cách nào đưa thêm chút tiền..."

Vạn Côn híp mắt, "Tháng này tôi đã đưa ông hai ngàn rồi, ông còn đòi nữa?"

"Không phải, Ngoại mày hôm qua gọi điện tới nhà, nói lại bệnh nữa, cần mua thuốc, bà còn muốn được phẫu thuật, bao nhiêu tiền tháng này bố đưa hết cho bà mua thuốc rồi."

Vạn Côn im lặng một lúc, hỏi: "Ngoại bị bệnh?"

"Thì đó." Vạn Lâm nói, "Nếu không bố đâu phải giục mày như gì chứ, Ngoại mày cũng 80 rồi, nhà mình cũng đâu thể để kệ bà đúng không, mẹ mày dù gì cũng mất rồi"

"Ông đừng nhắc tới mẹ tôi!" Vạn Côn quát lên ngắt lời ông ta.

Vạn Lâm khẽ thở dài, "Được được được, không nhắc không nhắc."

Vạn Côn nghiêng răng: "Tháng này tôi có thể đưa thêm cho ông nhiều nhất là một ngàn, tôi còn phải đi trả nợ người khác."

Vạn Lâm nhớ đến chuyện trước đó, hỏi: "Trả cho cái cô giáo kia đó hả?"

Vạn Côn ừ.

Giọng điệu của Vạn Lâm hơi mang chút tò mò, "Thế... cô giáo hỏi mày hả?"

Vạn Côn không đáp, Vạn Lâm lại nói: "Nếu cô giáo không hỏi, thì mày xem có cách nào lần nữa thêm được không, bố thấy cô giáo đó rất tử tế, sao đi nữa cũng không có cách ép mày trả đúng không, hay là mày trình bày tình cảnh trong nhà với cô giáo, chúng ta"

"Ông còn chuyện gì nữa không." Vạn Côn trầm giọng lầm bầm, "Không thì tôi cúp, mai tôi gửi tiền cho ông."

Vạn Lâm thấy giọng điệu này của cậu, cũng bắt đầu hơi nổi nóng, "Nói với bố mày, vài câu cũng không có để nói à?"

Vạn Côn: "Không có."

"Mày," Vạn Lâm thở phì phò, "Được, coi như tao nuôi ong tay áo, cái thứ sói mắt trắng, coi như tao với mẹ mày đã phí công nuôi mày!"

Vạn Côn cười lạnh, "Ông còn mặt mũi nhắc đến mẹ tôi."

Vạn Lâm tức giận: "Ý mày là gì, hả? Ý mày là gì? Đúng, tao là người sai, được chưa hả? Mẹ kiếp, cái nhà này ra cái dạng này đều là lỗi của tao! Dù sao mẹ mày cũng đã chết rồi, bao nhiêu sai lầm còn lại chỉ còn mình tao lãnh, đúng không?"

Vạn Côn không muốn nghe những lời thoại đã lặp đi lặp lại vạn lần như thế này nữa, cậu ngắt cuộc gọi, buông máy.

Trong đầu cậu vừa tỉnh vừa loạn, cậu không ngừng tính tới tính lui số tiền đang có trong tay, máy móc suy tính điều tiếp theo cần phải làm. Cậu nhớ đến cảnh mấy cụ già tươi cười nhét xấp tiền dày cộm vào trong quần lót của cậu, cảm thấy đầu thu mà sao đã lạnh kinh người.

Cậu lại nhớ đến câu Hà Lệ Chân vừa nói lúc nãy

Tôi thừa nhận, tôi đã từng đặt kỳ vọng nơi em, đó là do tôi đã nhìn lầm. Vạn Côn hung hăng liệng chiếc di động

Trong cơn thịnh nộ, sức cậu càng thêm thô bạo, chiếc di động rớt xuống nền xi măng, màn hình rạn nát, pin nằm phía sau văng ra.

Ngô Nhạc Minh bước ra khỏi nhà hàng thì gặp ngay cảnh này, sợ đến độ suýt chạy trở vào trong. Lấy lại bình tĩnh, cậu ta đi về hướng Vạn Côn

"Mẹ ơi, anh sao thế hả?"

Vạn Côn không nói gì, tựa như Ngô Nhạc Minh và chiếc di động trên mặt đất đều không tồn tại.

Ngô Nhạc Minh thoát chốc lại cười hì hì, nói, "Không sao, cũ không đi thì mới không tới, mua cái khác là được." Cậu ta nói với tấm lưng của Vạn Côn, "Dù sao thì bây giờ anh cũng đã phát tài rồi."

Hôm nay Vạn Côn bao ăn, coi như cậu ta được nhờ, đánh chén say sưa mặt vui phơi phới. Ngô Nhạc Minh đốt điều thuốc, đứng đưa người, bảo, "Nhưng mà đúng là, rốt cuộc anh lấy được công việc gì thế, một lần thu được tới một vạn năm...." Cậu ta đứng bên cạnh Vạn Côn đầy hâm mộ, "Giới thiệu cho em luôn đi, em hỏi đám Vương Khải mà bọn họ cái gì cũng" Ngô Nhạc Minh nói đến giữa chừng, nhìn sắc mặt Vạn Côn, nuốt nửa câu sau vào lại trong bụng, cũng không dám tiếp tục đùa cợt nữa.

Hốc mắt của Vạn Côn tối sầm, môi mím thành một đường sắc bén.

"Sao vậy anh?" Ngô Nhạc Minh thấy mình đùa lúc nãy như vậy, lấy làm ngại, cậu ta dè dặt hỏi Vạn Côn: "Có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì không?" Vạn Côn không đáp lời cậu ta, chỉ bảo: "Bọn mày cứ ăn đi, tiền anh đã thanh toán hoá đơn rồi, anh đi trước đây."

"Ó ó!" Ngô Nhạc Minh nhìn theo bóng lưng Vạn Côn khuất dạng cuối con đường, hơi lấy làm khó hiểu. Cậu ta lượm chiếc di động lên, màn hình đã bị rạn thành mạng nhện, "Cái tên này, dùng không biết bao nhiêu là sức cơ chứ."

Nhét cục pin lại vào trong máy, Ngô Nhạc Minh muốn xem coi có bị hỏng gì bên trong không, ấn nút bật lên.

Kết quả di động thật sự khởi động, rồi màn ảnh sáng lên, máy hoạt động.

"Chất lượng đạt đây." Ngô Nhạc Minh đã ngà ngà say, lảm bảm bảo chiếc di động, "Coi như mạng mày lớn, trong tay ảnh mà còn sống sót được." Vừa lảm bảm vừa bỏ di động vào túi, chốc về đưa lại cho Vạn Côn. Một giây ngay trước lúc cậu ta bỏ máy vào túi, chợt trông thấy gì đó, lại cầm di động giờ lên.

Màn ảnh đã khởi động xong, Ngô Nhạc Minh ngó tấm hình trên đó, lấy làm lạ.

Do màn ảnh đã bị rạn nứt quá độ, cho nên tấm hình rất mơ hồ, có thể miễn cưỡng nhận ra được một chiếc bàn, trải khăn màu ca rô, trên đó dường như có một bể cá, bên trong có một chú cá vàng béo tốt.

Xuyên qua bể cá, phía bên kia có người đang đứng, một người phụ nữ, dáng vẻ như đang làm bếp.

Đáng tiếc là màn ảnh đã nát báy, thêm vào đó sắc trời đã tối mù, Ngô Nhạc Minh không nhìn rõ được, cũng không quan sát kỹ hơn, nhét lại chiếc di động vào trong túi.

Vạn Côn đang đi trên đường, nhiệt độ giữa sớm và tối của đầu thu chênh lệch rất lớn, những người khách bộ hành ăn mặc phong phanh vào ban ngày đều đang co ro thu mình, hối hả bước về nhà. Vạn Côn đứng ở ngã tư đường chờ đèn đỏ. Đèn đã đỏ xong, cũng đã xanh xong, cậu vẫn đứng bất động. Hai tay đút túi, tấm áo màu đen khoác lên cậu khiến cho thân hình cao lớn ấy hiem hơi lạnh mới trông có vẻ mong manh.

"Sao còn không đi?"

Vạn Côn ngoái đầu, thấy một chiếc xe ba bánh của sở vệ sinh, trên xe là một ông bác đang ngồi nghỉ giải lao, khoác chiếc áo ghi-lê màu cam rực, phì phèo điều thuốc.

"Đêm hôm tới nơi, còn ngây ngốc ra làm gì."

Vạn Côn cúi đầu, rồi lại ngẩng lên, đang định nói chi đó, ông bác nọ lại bị một bà thím bán rau bên đường thu hút, không ngó cậu nữa.

Dòng xe hối hả nơi ngã tư đường, tựa như ai ai cũng có đích đến của riêng mình.

Nhìn lắm thì nhìn lắm đi vậy, hết thì cho hết luôn, có gì to tát đâu. Dù sao cũng chưa từng bắt đầu, thậm chí không cách nào gọi là có thể quay về được như trước nữa.

Vạn Côn sửa y phục, kéo cao cổ áo, cầm vùi bên trong, cúi đầu tiến vào bóng đêm.

Chương 28

Hà Lệ Chân nhìn chằm chằm cuốn giáo án trong tay, nãy giờ chưa đọc được câu nào vào đầu. Những con chữ ấy tựa như bay lên nhảy múa quay cuồng, rồi chao liệng trên không. Toàn bộ tâm trí của cô tập trung vào cuộc.

Cuộc trao đổi này đã diễn ra được hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, đối với Lưu Phi thì không có gì, nhưng đối với loại người bình thường không thích nói chuyện với người khác như Lưu Dĩnh, đây không phải là chuyện dễ dàng.

"Đến hiện giờ vẫn chưa liên lạc được sao?" Lưu Dĩnh hỏi

"Ừ." Sắc mặt Hồ Phi nghiêm túc, ly trà trong tay khẽ gõ lên mặt bàn, "Trước đó nó còn bắt điện thoại, bây giờ đến cả điện thoại cũng không buồn bắt nữa."

Lưu Dĩnh lấy làm lạ: "Thầy dạy em ấy cũng mấy năm rồi đúng không, người nhà chưa từng ghé bao giờ sao?"

"Có ghé một lần, hình như gần hai năm trước, bố nó có tới." Hồ Phi đáp, "Lúc đó cũng chẳng có gì quan trọng, chỉ nhắc đến tình hình học hành của nó, sau đó không tới lần nào nữa."

Lưu Dĩnh: "Bên chủ nhiệm Tường thì nói tính xử lý ra sao."

Hồ Phi hơi ngừng một chút, nói: "Lần này e rằng thật sự sẽ đuổi học."

Hà Lệ Chân bắt giác siết chặt cây bút.

"Không khuyên nhủ được nữa sao?" Lưu Dĩnh nói, "Dù sao cũng còn là học sinh, em ấy đã vậy rồi, nhà trường mà còn đuổi học, sau này ra đời em ấy còn làm sao tiến thân?"

Đầu ngón tay của Hồ Phi gõ mạnh xuống mặt bàn, "Không phải là tôi không khuyên mà, cô coi thái độ của nó hiện giờ đi, thế thì ai mà khuyên nổi? Vốn là nó tuy bắt kham, nhưng chí ít còn chịu nghe theo nhà trường, giờ thì hay rồi. Cô Lưu, cô không biết lần cuối cùng tôi gặp nó đâu, cái màn nó giở quẻ, tôi còn không dám bảo nó là học sinh của mình, tôi bị mất mặt chết được."

Bành Thiến vẫn lo lướt mạng, nghe đến đây, cũng ngoái đầu lại nói với Hồ Phi: "Thầy Hồ, cho dù là khai trừ nó, thế nào đi nữa cũng phải báo cho phụ huynh biết đúng không."

Đầu mày của Hồ Phi lại thất nút, giống như đang lo suy tính gì đó.

Hà Lệ Chân không biết lòng bàn tay mình bắt giác đã đầy mồ hôi.

"Tra hồ sơ một chút đi." Bành Thiến chợt nói, "Có thể là tìm ra được cách liên lạc với gia đình, hơn nữa năm nay nó đã 20 tuổi rồi, bụi đời như nó thì ở bên ngoài chắc đã làm xong chứng minh thư từ lâu, tra một chút chắc sẽ tìm ra."

"Được!" Hồ Phi nói, "Cứ làm như vậy đi, tôi cho nó một cơ hội cuối cùng, nó mà không lo nắm chắc thì tôi cũng hết cách rồi."

Hồ Phi nói xong chuẩn bị ra khỏi văn phòng, Hà Lệ Chân đứng bật dậy theo phản xạ, rượt theo.

"Thầy Hồ!"

Hà Lệ Chân chặn đường Hồ Phi ngoài hành lang, Hồ Phi hỏi: "Sao cơ?"

"À..." Hà Lệ Chân ngập ngừng, "Có phải, có phải Vạn Côn nhất định sẽ bị đuổi học không thầy?"

Hồ Phi nhìn Hà Lệ Chân, cuối cùng thở dài, bảo: "Đuổi hay không đuổi không phải là chúng ta nói một cái là xong, nhà trường đã vì vấn đề của hai đứa đó mà họp không biết bao nhiêu lần rồi, cơ hội cũng đã cho rất nhiều, kết quả thì sao, cô xem nó hiện giờ đi, không có một chút ý định hối cải, tôi thấy là nhà nó vốn đã để mặc xác nó rồi, cha mẹ thì không lộ diện, chúng ta còn quan tâm làm gì nữa, loại học sinh này vốn đã nên đi từ sớm, ở trong trường cũng chỉ tổ một con sâu làm rầu nồi canh."

Hà Lệ Chân cảm thấy bản thân có rất nhiều lời muốn nói, nhưng trước mặt một Hồ Phi đang tức giận, cô lại không sao mở miệng ra được. Lúc Hồ Phi xoay người chực rời đi, cô lại gọi giật anh ta lần nữa.

"Thầy Hồ, có phải là nếu gọi được phụ huynh của em ấy, thì sẽ còn thương lượng được một phen không ạ?"

Hồ Phi dừng bước, ngoái đầu nhìn cô.

"Nếu phụ huynh của nó chịu tới, thì bây giờ đã không đến nước này." Nói xong, người đã mất hút.

Hà Lệ Chân về lại văn phòng, móc di động ra.

Hôm đầu tiên nhà trường mở cuộc họp để thảo luận việc đuổi học Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh, rốt cuộc Hà Lệ Chân nhin hết nổi, gọi điện đến tìm Vạn Côn, muốn khuyên cậu thêm một lần nữa. Nhưng lúc đó thì không sao gọi được cậu trong di động, sau đó cô lại thử thêm mấy lần nữa, vẫn không sao gọi được.

Đúng lúc đó, di động rung lên, Hà Lệ Chân cúi đầu, là tin nhắn từ Lý Thường Gia, hẹn cô cùng đi ăn tối, để cảm ơn cô đã giúp anh ta chỉnh trang các lớp học.

Hiện giờ Hà Lệ Chân chẳng có tâm trạng để ăn, vừa định từ chối, Lý Thường Gia gửi thêm một tin nhắn.

Trường của tôi cũng đang suy xét việc đuổi học một học sinh. Hà Lệ Chân thoáng khựng lại, trả lời anh ta.

Tại sao thế ạ. Một mớ lung tung phức tạp kết hợp lại, tối nay lúc đi ăn tôi sẽ kể cho cô nghe. Hà Lệ Chân do dự một chút, sau cùng gửi lại một câu trả lời - Được.

Buông di động, Hà lệ Chân không biết mình lấy đâu ra can đảm, ngoái đầu nói với Lưu Dĩnh: "Cô Lưu, chiều này em có việc, mà cũng vừa khéo

không có lớp, em muốn xin nghỉ nửa ngày, khi nào thầy chủ nhiệm Tường quay lại, chị làm ơn nói với thầy giùm em."

Lưu Đình hơi lấy làm kinh ngạc, Hà Lê Chân làm việc rất nghiêm túc, tới sớm nhất, về trễ nhất, rất ít khi thấy cô xin phép nghỉ vào giữa ngày.

"Được, khi nào thầy Tường về chị nói với ông ấy, em muốn đi đâu vậy?"

Hà Lê Chân thu dọn túi xách, vội vã nói: "Trong nhà có chút việc, em đi trước đây."

Hà Lê Chân nửa đi nửa chạy thẳng một mạch đến cổng trường, bắt một chiếc taxi, rút ra một mảnh giấy hơi cũ nhưng được ép rất thẳng thớm, đưa cho bác tài xem.

Bác tài tròn mắt, "Xa vậy sao?"

"Đi không ạ?"

Mới làm ăn lớn hiếm có, bác tài vội vàng gạt đầu, "Đi liền."

Điên rồi, lúc Hà Lê Chân đang hứng gió cát, đứng trên con đường què bằng đất, thì cô nghĩ bụng, chắc cô đã điên thật rồi.

Cô đi ngang qua mảnh ruộng bắp, đến trước sân nhà Vạn Côn, phát hiện cổng sân nhà Vạn Côn đã bị khoá lại. Cô ghé sát mặt vào cổng, nhìn vào trong sân, cửa nhà đóng im ỉm, trong sân lặng ngắt vắng tanh, đến cả chú chim trong lồng cũng chả buồn nhúc nhích. Hà Lê Chân gõ gõ vào cánh cổng sắt, gọi với vào trong, "Có ai không?"

Chú chim ngộ nguậy, xoay đầu tiếp tục ngủ.

Trong nhà Vạn Côn không chút động tĩnh, tiếng gọi của Hà Lê Chân +kinh động đến nhà hàng xóm, chớ sửa gâu gâu ầm lên, Hà Lê Chân giật bản mình. Rất nhanh, bên hàng xóm có một người đi ra, bảo chớ ngưng sửa xong, chạy qua xem xét tình hình.

Người chạy ra là một người phụ nữ, quăng 40 tuổi, có vẻ như mới ngủ dậy, ngờ vực nhìn Hà Lê Chân: "Cô là ai?"

Hà Lê Chân vội chào: "Chào chị."

Người phụ nữ: "Cô tìm ai?"

Hà Lê Chân nói: "Tôi là giáo viên của Vạn Côn, làm ơn cho hỏi, hiện giờ trong nhà em ấy không có ai sao ạ?"

"Giáo viên?" Người phụ nữ nọ ngó Hà Lê Chân từ trên xuống dưới, bảo: "Thằng nhỏ đó thì chắc không có nhà."

Hà Lê Chân hỏi: "Vậy bố của em ấy thì sao ạ?"

"Lão Vạn ấy à?" Khi người phụ nữ này nhắc đến bố Vạn Côn, đầu mày không khỏi nhíu lại, nói một cách chán ghét: "Giờ này thì làm sao lão có nhà được."

Hà Lệ Chân hỏi: "Vậy ông ta ở đâu ạ, làm cách nào để liên lạc được với ông ta, ở trường có việc gấp, đang tìm ông ta."

Người phụ nữ phát tay, bảo: "Bây giờ tìm không ra đâu, hay là cô ngồi đợi chút, chắc lão thua sạch thì sẽ về lại, dù sao thì ngày nào cũng quãng giờ này là về."

Thua sạch?

Hà Lệ Chân nhay cảm hỏi một câu: "Ông ta đi làm gì rồi ạ?"

Người phụ nữ nọ đã nói đủ rồi, bắt đầu quay về nhà, vừa đi vừa đáp: "Cờ bạc, năm xưa chị vợ là bị lão ta ép đến chết, chắc là phen này con lão cũng bị vậy mà thôi."

Hà Lệ Chân nhìn theo bóng lưng chị ta khuất dần vào trong sân. Cô đứng trước cổng nhà, lặng lẽ đợi.

Không khí đồng quê cũng không như ở thành thị, thoang thoang mùi phân bón và bùn đất, gió thổi qua cánh đồng bắp, những nhánh cây khô cọ vào nhau loạt xoạt, như chạy đến bất tận.

Hà Lệ Chân hơi cảm thấy lạnh, cô đang còn nghĩ xem có nên rời đi hay không thì chợt có tiếng nói vọng đến.

"Ồ, có phải cô giáo đây không?"

Hà Lệ Chân ngoái đầu, trông thấy trên con đường nhỏ có một người đang đi tới, xách hai chiếc bao bố, miệng ngậm hồ điệp thuốc lào, bộ quần áo trên người cũ kỹ nhàu nát, chính là bố của Vạn Côn, Vạn Lâm.

Hà Lệ Chân đứng lâu tê chân, trông thấy Vạn Lâm liền chạy tới đón: "Chú Vạn, chú về rồi ạ."

Vạn Lâm tay chấp dứt bước tới. Nhìn vào tuổi của Vạn Côn mà nói, thì tuổi của Vạn Lâm chắc cũng không cao, nhiều lắm là bốn mươi mấy, nhưng mặt của ông ta đã đầy nếp nhăn, da dẻ sần sùi, tóc cũng hoa râm, trông cứ như là năm sáu chục tuổi vậy.

Vạn Lâm gặp Hà Lệ Chân thì rất niềm nở, "Cô giáo à, cô là " Hà Lệ Chân cảm thấy rõ ràng ông ta đã quên mất tên mình, nên nhắc, "Cháu là Hà Lệ Chân, cô giáo dạy văn của Vạn Côn."

"À à, cô Hà, hôm nay cô đến là để..." Giọng của Vạn Lâm hơi ngập ngừng, Hà Lệ Chân có cảm giác ánh mắt của ông ta rất kỳ lạ, cô nghĩ một chút, cảm thấy có thể Vạn Lâm đang cho là cô đến để đòi ba ngàn đồng kia lại, không biết vì sao, cô cảm thấy mùi hôi của phân bón trong không khí càng nặng hơn.

"Dạ hôm nay cháu đến định nói với chú một vài lời." Hà Lệ Chân đáp, "Chú liên lạc với Vạn Côn một chút, kêu em ấy về trường đi ạ, ngoài ra, cũng xin chú tới trường một chuyến, hiện giờ tình huống của em ấy đã hơi nghiêm trọng rồi."

Vạn Lâm thở phào.

Hàng mi của Hà Lệ Chân run run, rớt cuộc vẫn không nhú mày.

Ánh mắt của Vạn Lâm đang nhìn láo liên qua phía khác, nhìn từ tảng đá đến bao rác, nhưng không giao với ánh mắt của Hà Lệ Chân.

"Dạo này trong nhà hơi bận cô ơi." Vạn Lâm nói, "Chắc không đi được đâu."

Hà Lệ Chân: "Có chuyện gì quan trọng hơn con của chú hả chú?"

Vạn Lâm bai bãi: "Không phải, cô giáo Hà, hôm bữa cô cũng thấy rồi mà, tình cảnh gia đình chúng tôi thật sự đang gặp khó khăn, không phải là tôi không đi, tôi mà đi một ngày thì bị bớt đi một phần tiền kiếm ra, rồi mai một bọn đòi nợ lại tới, biết làm sao." Ông ta vừa nói vừa liếc mắt nhìn Hà Lệ Chân, "Cô giúp chúng tôi cũng chỉ được đôi ba lần, đâu thể nào giúp hoài đúng không?"

Hà Lệ Chân nhìn ông ta, nhớ đến hôm đó Vạn Côn liều mạng nhất định không cho ông ta tiếp xúc với mình, ngay đến cả một câu cũng không để cho trao đổi, cô gần như đã hiểu ra ẩn ý trong đó.

Hà Lệ Chân nắm chặt túi xách, nói: "Chú mà không tới trường nữa thì em ấy sẽ bị đuổi học."

Vạn Lâm thở dài một tiếng, làm như thật sự đau lòng.

"Thằng nhỏ này số khổ, mẹ nó mất sớm, điều kiện kinh tế trong nhà lại không tốt, từ năm nó 14 tuổi đã bắt đầu lo đi làm, tôi nuôi nó rất khổ cực, cũng muốn để cho nó được một cuộc sống tốt. Cô giáo à, tôi nhìn ra được là cô tốt với nó, nếu cô có tâm thì cô giúp nó cái đi." Vạn Lâm ngó Hà Lệ Chân, nói: "Vì để trả lại cho cô ba ngàn đồng, sau lần đó nó rời đi rồi chưa từng quay về lại, nó ở bên ngoài cực lắm cô ơi, lòng tôi thật không nỡ."

Hà Lệ Chân cúi đầu, một lúc sau, nói với Vạn Lâm: "Ba ngàn đó, chú nói với em ấy khỏi cần trả lại, tuần sau bắt buộc phải trở về trường một chuyến."

"Được được!" Vạn Lâm nói hơi kích động, "Cô giáo à, thật tình cô đã giúp cho gia đình chúng tôi một việc rất lớn, bảo đảm tôi sẽ kêu nó tới trường, chắc chắn!"

Hà Lệ Chân nói thêm vài câu, thấy Vạn Lâm vẫn nhất định không tỏ ý sẽ đích thân tới trường một chuyến, cô đành bó tay, dặn dò ông bảo Vạn Côn mau quay về, rồi rời đi.

Sau khi Hà Lệ Chân đi rồi, Vạn Lâm chạy vào nhà gọi điện thoại.

"A lô? A lô? Là bố đây này!"

"Cô giáo của mày vừa mới ghé, có tin tốt rồi, mày đoán xem là gì, cô giáo không cần mày trả tiền nữa!"

"... Mày la bố cái gì mà la."

"Cái thằng chó này, tao ở bên này giúp mày, mày còn mắng tao! Không phải hôm nay mày nói sẽ về sao, có phải đã về đến thành rồi không? Mày tranh thủ ghé trường một chuyến, cảm ơn cô giáo đi, cũng phải lễ phép—Vạn Côn mày chửi lần nữa coi!?"

Tiếng gào rống thô lỗ của Vạn Lâm âm vang một cách lạ thường giữa sắc trời đang dần dần tối, mắng một câu, la một câu, chó ngoài đường sủa mãi không ngừng.

Chương 29

Lúc Hà Lệ Chân về đến thành phố đã là tám giờ hơn, trời tối đen hoàn toàn, cô cảm thấy khắp mình rã rời vô lực. Xuống xe xong, mua chai nước ở quán ven đường, vặn vòi lâu mới mở được nắp, đang còn uống thì di động rung lên. Hà Lệ Chân lấy di động ra ngó, điện thoại Lý Thường Gia gọi tới. Thế là cô mới nhớ ra, vốn 8 giờ tối nay cô có hẹn với Lý Thường Gia. Hà Lệ Chân vội vàng bắt máy.

"A lô?"

"Cô Hà? Sao còn chưa tới nữa thế, kẹt xe hả?"

"À..." Hà Lệ Chân hơi ái ngại, đáp: "Chiều nay tôi có việc phải đi ra ngoài một chuyến, bây giờ vừa về đến nơi, bận quá nên quên mất, thật có lỗi với thầy."

Lý Thường Gia: "Không sao, cô đi đâu thế."

"Cũng không đi đâu cả."

Lý Thường Gia im lặng một chốc, hỏi: "Cô ăn cơm tối chưa?"

Hà Lệ Chân: "Dạ ăn rồi."

Người đàn ông trong điện thoại bật cười một tiếng, "Xạo, chắc chắn là chưa ăn."

Hà Lệ Chân bị anh ta vạch trần, mặt hơi nóng lên.

"Tôi tới cổng trường của cô đón cô, dù sao cũng chưa ăn tối."

Hà Lệ Chân không có cách nào từ chối, đành nói được.

Tám giờ bốn mươi, Hà Lệ Chân ngồi xe buýt đến trước cổng trường, mệt đến độ suýt ngủ gục trên xe. Sau khi cô xuống xe xong, thấy trước cổng có người đang đứng. Lý Thường Gia mặc một chiếc áo khoác màu ngà, quần tây, đứng đợi bên bảng hiệu của trường, anh ta đang ngoảnh đầu nhìn vào trong sân trường, có vẻ như đang ngó gì đó rất chăm chú. Chỗ đứng của anh ta chặn ngay tầm nhìn của Hà Lệ Chân, cô không biết anh ta đang ngó ai.

Lý Thường Gia khẽ ho vài tiếng, Hà Lệ Chân bừng tỉnh, nửa chạy đến bên anh ta, "Thầy Lý ạ."

Lý Thường Gia lập tức ngẩng đầu, "Cô về rồi à."

Hà Lệ Chân nói: "Xin lỗi thầy, hôm nay tôi thật sự quên mất."

Lý Thường Gia cười cười, bảo: "Đâu có sao, chẳng phải đã tới rồi đấy thầy." Anh ta đẩy đẩy gọng kính, nói tiếp: "Muốn ăn gì thế, chắc đói rồi ha."

Hà Lệ Chân đang chột dạ, giọng lí nhí, "Sao cũng được, thầy quyết định đi."

Lý Thường Gia bảo: "Vậy thì đi chỗ gần, cô muốn ăn gì quanh đây không."

Trời hơi lạnh, Hà Lệ Chân bậm bậm môi, nói: "Lẩu cay."

"..." Lý Thường Gia thoáng sững sốt, sau đó bật cười, "Lẩu cay? Cô Hà đang tiết kiệm tiền giùm tôi à?"

Hà Lệ Chân hơi quẫn bách, "Hay là thầy chọn đi mà."

"Không sao, cứ ăn lẩu đi, sẵn lúc trời lạnh, cô dẫn đường nhé, cô quen với khu này hơn tôi."

Hà Lệ Chân dẫn Lý Thường Gia rời khỏi trường, trước lúc đi, Lý Thường Gia ngoái đầu, trong sân trường tối om, tên con trai mới đứng hút thuốc ban nãy đã mất dạng.

Hà Lệ Chân dẫn Lý Thường Gia đến một quán lẩu gần trường nhất, vì mới vào thu, nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch rất lớn, các bàn ngoài cửa đều bị lấy đem vào trong. Quán khá rộng, mười mấy chiếc bàn bên trong đều đầy người ngồi. Hà Lệ Chân và Lý Thường Gia gọi món xong, đến ngồi xuống ở một góc gần nhà bếp.

"Chiều nay đi đâu thế, sao trông cô có vẻ mệt vậy?" Lý Thường Gia hỏi.

"Trong trường có chút việc."

Lý Thường Gia nhìn cô đang xoa xoa tay, hỏi: "Lạnh à?"

Hà Lệ Chân đáp: "Không sao, không lạnh."

Lý Thường Gia đùa với cô: "Hay là gọi chút rượu?"

Hà Lệ Chân lắc đầu lia lịa, "Thôi ạ, thầy cũng đã thấy tử lượng của tôi rồi." Cô nhìn nhìn Lý Thường Gia, nói: "Chẳng phải thầy lái xe tới đây sao?"

"Không có." Lý Thường Gia đáp: "Tôi đi bộ tới, coi như rèn luyện thân thể."

Hà Lệ Chân nói: "Vậy nếu thầy muốn uống một chút thì cứ uống đi."

Lý Thường Gia gọi một chai bia, nói chỉ để uống cho vui. Rất nhanh chóng, lẫu được bung ra, bốc khói nghi ngút, Lý Thường Gia lại gọi thêm vài món ăn kèm, Hà Lệ Chân cũng đã hơi thấy đói, vui đầu ăn.

Chốc sau ngẩng lên, ngay khi Lý Thường Gia đang nhìn cô, Hà Lệ Chân hỏi: "Sao thế, sao thầy không ăn?"

Lý Thường Gia đáp: "Tôi không ăn được thức ăn quá nóng, để nguội một chút rồi mới ăn."

Hà Lệ Chân thoáng ngừng gắp, buột miệng: "Xin lỗi."

"Cô xin lỗi cái gì chứ." Lý Thường Gia cởi áo khoác ra, bên trong là một chiếc áo sơ mi màu xanh lơ nhạt rất sạch sẽ, anh ta xắn tay áo, nói: "Tính tình cô mềm mỏng thế này, không bị bắt nạt ở trường sao."

Hà Lệ Chân gắp một cọng miến, "Ai bắt nạt tôi."

Lý Thường Gia nói: "Thì học sinh á."

Hà Lệ Chân liếc anh ta, Lý Thường Gia hỏi: "Cái cậu học sinh ở trước nhà hàng hôm bữa tên là gì vậy?"

Hà Lệ Chân đáp: "Vạn Côn."

Lý Thường Gia gật gù, nói: "Thầy Hồ nói với tôi rồi, phen này chắc sẽ đuổi học cậu ta đúng không."

Nghĩ đến chuyện này, Hà Lệ Chân lại đau đầu, "Chắc có lẽ vậy."

Lý Thường Gia nói một cách điềm nhiên: "Trường chúng tôi cũng sắp sửa đuổi một học sinh do trốn học quá nhiều, gia đình lại không buồn để ý. Thật ra loại học sinh này, chắc trường cô có nhiều lắm đúng không."

Đúng là rất nhiều, Hà Lệ Chân nắm đôi đũa, vẫn còn hơi tránh né không muốn bàn.

"Nhìn thoáng một chút sẽ tốt hơn thôi, lần đầu cô gặp loại học sinh này, chưa quen cũng rất bình thường." Lý Thường Gia thổi thổi chén lẫu cay, lại nói, "Cái tên Vạn Côn đó trước đây tôi cũng có nghe qua, thầy Hồ phải nhọc lòng vì hắn, đều là do thầy ấy tự chuốc phiền vào thân."

Hà Lệ Chân ngược mắt, hỏi: "Sao lại gọi là tự chuốc phiền vào thân ạ?"

Lý Thường Gia rót nửa ly bia, nói: "Loại này, nhất quyết là không kiểm soát được rồi, thì còn quan tâm cái gì." Anh ta uống ngụm rượu, trầm ngâm nói thêm: "Có thể kiểm soát được, gồm có hai loại, hoặc là do người nhà cũng kiểm soát, còn không thì bản thân tự cầu tiến, cô xem, hẳn nào có ở mấy địa vị đó. Hơn nữa hẳn hay gây chuyện như thế, cứ để vậy trong trường cũng chỉ là một tai họa, mai một lỡ may gì đó, biết đâu lại đùn đẩy cho những giáo viên như các cô."

Hà Lệ Chân khẽ cúi đầu, hơi nước từ lẩu phủ lên mặt cô, cơ thể rã rời bị hơi nóng làm cho mơ màng sắp ngủ gục.

Trong mộng lung, cô gật gù, nói: "Không sai... tên nhãi đó chính là một quân khôn kiếp."

Lần này đến lượt Lý Thường Gia sừng sốt, "Không ngờ cô Hà lại còn biết mắng người."

Khuôn mặt của Hà Lệ Chân bị hơi nóng làm đỏ ửng, cô lắc đầu, Lý Thường Gia lập tức nói: "Không sao, thứ học sinh này, nếu là tôi, tôi cũng sẽ mắng."

Nhân viên phục vụ đang bung một tô mì đi từ dưới nhà bếp lên, lúc đi lướt qua tấm chắn phân chia khu vực thì dừng lại, nhìn cậu thiếu niên đang đứng dựa lưng vào đó, hỏi: "Em đã gọi món chưa?"

Vóc dáng cậu con trai ấy rất cao, trông chai lì vô cảm, tựa lưng vào tấm chắn, có vẻ như đang ngây người, tay cầm một điếu thuốc, muốn đốt mà chưa đốt. Nhân viên cảm thấy có thể cậu ta là một tay bốc vác, lại hỏi: "Ở phía trước có chỗ ngồi đấy, cậu đứng đây làm gì?"

Nghe xong câu hỏi của người nhân viên, người kia không trả lời, chỉ gật gù đầu. Trong quán đang bận rộn, người nhân viên cũng chẳng buồn quan tâm nữa, bung tô đi luôn.

Vạn Côn lặng lẽ đứng yên, dựa vào tấm chắn, giữa những âm thanh ồn ào, nghe ra được giọng nói gần nơi cậu đứng nhất. Trong túi của cậu cộm cộm, là số tiền ba ngàn tệ.

Trên mặt cậu mang nụ cười lạnh, bất giác liếm liếm răng. Cậu vốn định là sẽ đi thẳng tới, vút tiền cho cái người đàn bà kia, có lẽ tên đàn ông bên cạnh sẽ đứng dậy cự, nhưng cậu cảm thấy cậu chỉ cần búng tay một cái là có thể bóp chết được y, sau đó bung nguyên tô lẩu cay nóng sùng sục kia trút hết lên người bọn họ, rồi đi không chút doái hoài.

Nhưng cậu lại không làm vậy.

Cậu đứng ở đây đợi, đứng ở đây nghe ngóng, giống như nhất quyết muốn thưởng thức cho bằng hết bao nhiêu lời nói cay độc trút lên mình.

Cậu đốt điều thuốc, ngậm hờ trên môi, phả ra một hơi, tựa như cả thế giới đang đổi lập với cậu.

Lý Thường Gia đang còn phụ hoạ với Hà Lệ Chân, nhưng Hà Lệ Chân vẫn cảm thấy buồn bực, cô ngược đầu, lấy luôn chai bia kéo về phía mình, rót nửa ly, nốc cạn.

Lý Thường Gia tròn mắt, "Cô Hà?"

Hà Lệ Chân bị men bia xông lên đỏ cả hốc mắt, đáy mắt nhức nhối, âm thanh quanh cô tạp nhạp, Hà Lệ Chân nhìn chén lẩu trước mặt, không khỏi nghĩ đến mảnh sân nọ. Mảnh sân tối đen cô quạnh, nơi ấy bám mùi hôi hám cũ kỹ, tựa như vạn năm không thay đổi, cùng với mảnh ruộng trồng đầy ngô bên ngoài cổng, khi gió thổi qua thân lay xào xạc, rồi đến một tảng đá lớn, trên ấy là bóng lưng trầm lặng của cậu thiếu niên không nói một lời.

Lúc chướng lên, cậu sẽ làm cho thầy chủ nhiệm tức giận đến sinh bệnh, lúc ở trong nhà một giáo viên mới nhậm chức, cậu sẽ bắt nạt bằng cách cưỡng hôn cô. Lúc ở trường, cậu không lo nghe giảng cho đảng hoàng, còn đi dọa dẫm bạn học không nghe theo lời cậu.

Cậu cũng sẽ ngồi trây lì ở ghế sofa làm mặt lầy với cô, sẽ sống chết đòi mời người ta đi ăn bất chấp hậu quả kinh tế; rồi cũng có thể mang vết thương khắp lưng mà không than một câu. Dầu nghèo đến không còn cơm ăn, cậu cũng sẽ không quịt nợ.

Cậu xách một cây gậy mộc tồi tàn mà vẫn dám đứng trước mặt hết thầy mọi người.

Hà Lệ Chân nắm chặt đôi đũa, ngó cọng rau ở đầu đũa đang nguội dần.

Cậu nực cười đến như vậy, đáng khen đến như vậy, lại đáng buồn đến như vậy.

Thế giới này rất đổi bình phàm, ít khi đổi thay, lại quá hiếm phép màu. Buông xuôi tất cả, cô chỉ đành ngồi nơi này, nhìn cậu con trai ấy tiến sâu vào trong bóng tối. Sẽ tới một ngày nào đó, cảnh tượng trước cửa tiệm tạp hoá kia sẽ nhạt nhòa không sao tìm nhớ lại được. Rồi cô cũng sẽ quên đi ánh nhìn ban sơ, cảm giác nhiệt huyết dâng trào trong lồng ngực.

"Chắc cô cũng dạy lớp của hần nỉ, cô cũng đưa ý kiến với thầy Hồ một chút đi." Lẩu của Lý Thường Gia đã nguội bớt, anh ta bắt đầu ăn, "Cô thấy thế nào về học sinh đó?" Hà Lệ Chân đáp: "Tôi không biết."

Những gì liên quan đến cậu, cô không sao nói rõ hết được.

Điều này rất kỳ lạ, bởi vì Hà Lệ Chân cảm thấy, cô có rất nhiều rất nhiều điều muốn nói, nhưng giống như lúc đứng trước mặt Hồ Phi, đối với Lý

Thường Gia, cô cũng không sao nói nên lời, cô nghi rằng những điều này, ngay cả đến đối với bản thân, cô cũng không sao nói rõ được.

"Cũng đúng," Lý Thường Gia đùa, "Chắc gom hết lại thì hẳn cũng chẳng đến học được bao nhiêu tiết của cô."

Hà Lệ Chân ngó chiếc bàn kê bên, có một người đàn ông đang gặm cỏ vịt, ông ta có một cái bụng bia đồ sộ, miệng đang nhồm nhoàm từng đồng thức ăn.

"Anh biết không." Hà Lệ Chân bắt chọt lên tiếng.

Lý Thường Gia đang vui đầu ăn, ừ một câu, "Biết gì?"

Hà Lệ Chân quay đầu lại, nói rất khẽ, mang theo tâm ý vừa kiên định vừa mộc mạc của rất riêng cô: "Tôi không biết nên nói như thế nào, nhưng nếu đây như là đang đánh cược..."

Lý Thường Gia cảm thấy đề tài này có vẻ hơi là lạ, anh ta ngẩng đầu, "Cược gì?"

Hà Lệ Chân nói: "Cược về tương lai của cái tên khốn kiếp trong miệng của chúng ta."

Lý Thường Gia ngẫm nghĩ, nói: "Chắc sẽ bị đuổi học."

Yên lặng một chập, Hà Lệ Chân chậm rãi nói: "Tôi sẽ dám cá, mai đây em ấy sẽ thành đạt."

Đôi đũa của Lý Thường Gia thảng lại giữa không trung, giống như vừa nghe thấy một trò đùa, "Thành đạt? Cô định đặt cái gì, coi chừng thua trắng tay đó."

Hà Lệ Chân đáp: "Tôi đặt hết thầy của tôi."

Trong quán nhỏ, tiếng người hỗn tạp, hơi nóng và khói bốc lên nghi ngút như muôn xua tan khí lạnh. Quán ăn ngập mùi ớt và gia vị, mặt của từng người đều hơi nhuốm sắc đỏ.

Anh hỏi tôi vì sao dám chắc, tôi không biết.

Anh hỏi tôi vì sao kiên trì, tôi cũng không rõ.

Tôi chỉ tin vào mình, tin vào chút can đảm và bất lực đã khiến tôi xúc động tự thở ban đầu, chúng đều có thật.

Người nhân viên phục vụ bung bát quay về, lúc đi ngang qua tấm chắn thì liếc một cái, người đã đi rồi. Trên mặt đất vút lại một mẩu thuốc lá vẫn chưa hút xong. Người nhân viên cầu nhàu chạy tới đặt chân lên, giẫm tắt mẩu thuốc.

Ra khỏi quán ăn, Vạn Côn sải từng bước lớn, càng bước càng nhanh, càng bước càng nhanh, sau cùng bắt đầu chạy. Chạy xuyên qua con đường trước cổng trường, xuyên qua dòng người, chạy đến một lối đi không có ai, cậu vẫn

không dừng bước. Mãi đến khi toàn thân kiệt sức, cậu dừng chân trên một chiếc cầu của người đi bộ, kéo phanh ngực áo, thở hồng hộc từng hơi. Dưới chân cầu là dòng xe giăng như mắc cửi, trên cầu chỉ có hai ông lão ăn mày. Bọn họ nhìn Vạn Côn với ánh mắt hiếu kỳ, đang nghĩ xem có phải cậu tính nhảy cầu hay không.

Vạn Côn nắm lấy bờ thành bê tông, gào thét với dòng xe giăng mắc phía dưới. Tiếng gào của cậu khản lạc, không mang nội dung, chỉ đơn giản trút nỗi lòng.

Ông lão ăn mày sợ hết hồn, bò lồm cồm đến gần ngó thẳng điên.

Vạn Côn chạy đã đời rồi, hét đã đời rồi, nước mắt mới kịp nhớ để rút ra. Cậu che mặt, dựa lưng vào thành cầu, ngồi thụp xuống.

Ông lão ăn mày ké bên mắt đã kèm nhèm, ngó ngó cậu, lắc lắc chiếc bát đưa về phía Vạn Côn, vài đồng các bên trong kêu leng keng.

Vạn Côn ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hoe nhìn người ăn mày, nước mũi vẫn đang chảy trên mặt. Ông ăn mày vừa lắc lắc cái bát vừa nói: "Làm ơn làm phúc, làm ơn làm phúc..."

Vạn Côn bảo: "Tôi cũng nghèo."

Ông ăn mày vẫn còn lắc lắc bát, không biết động tác ấy làm quen tay hay chỉ là máy móc mà thôi.

Vạn Côn lục được hai đồng tiền các, thả vào trong bát, đồng tiền lăn hai vòng, cuối cùng chòng chành đáp yên. Vạn Côn nhìn ông lão ăn mày, mắt vẫn còn đỏ hoe, một lúc sau, cậu mới nói bằng giọng khản đặc:

"Nhưng mà số tôi vẫn tốt hơn ông."

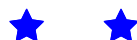
Nói đoạn, nước mắt lại trào ra.

Vạn Côn ngồi sóng vai với người ăn mày, dựa vào bê tông lạnh lẽo, ngửa đầu nhìn lên.

Bầu trời cô quạnh, ánh điện dập dờn.

Con người rồi sẽ trưởng thành, sẽ xứng đáng gặp được ai đó trong đời, mà đôi khi, sẽ khiến cho con đường tiếp theo của ta trở nên khác hẳn.

Chương 30

Vạn Côn bỏ luôn việc làm. Cậu từ chức quá nhanh, đến nỗi mọi người không kịp có thời gian phản ứng. Lúc Vương Khải nghe cậu nói không làm

việc nữa, chẳng hề cho là thật, tay tiếp tục lo xử lý công việc, bảo: "Cứ đi làm việc đi đã."

"Thật sự là em không làm nữa đâu." Vạn Côn đặt một túi đồ lên trên bàn làm việc, chiếc bàn vẫn y như trước đây, chất đầy những tờ giấy A4 vạn năm không thay đổi, loang lổ bụi bặm. Trong túi đồ là một mớ quần áo, không giặt không ủi gì, cuộn thành một búi nhét vào. Vương Khải ngẩng đầu liếc cậu, sắc mặt không tốt, nói: "Đi làm trước đi đã được không hả, không thấy ở đây đang bận à?"

Vạn Côn buông túi đồ xuống xong, tay đút lại vào trong túi, nói: "Đồ để chỗ này, lương tháng này khỏi đưa, em đi đây."

Cậu xoay người mở cửa, lúc đó Vương Khải mới gọi giặt phía sau, "Quay lại!"

Vạn Côn ngoái đầu, Vương Khải hỏi: "Đây là đang giờ trò gì?"

Vạn Côn đáp: "Không làm nữa."

"Không làm nữa?" Vương Khải giống như vừa nghe một chuyện nực cười, "Sao không làm nữa."

"Thì không làm nữa thôi."

Vương Khải: "Tìm được chỗ mới rồi?"

Vạn Côn: "Chưa."

Vương Khải nghe cậu nói "chưa," cười lạnh một tiếng, nói mát: "Ái chà, có phải là làm xong một lần đã ném được mật ngọt (quên trái đắng) rồi không." Anh ta khoanh tay, lấy một ngón tay chỉ Vạn Côn, nói: "Có ai đó nói sẽ bao nuôi chú mày gì đó phải không? Anh nói cho biết, nếu mà đi tin cái con mụ đó, đến lúc bị nó đá văng thì không biết bò đi đâu để khóc đấy."

Vạn Côn nhìn Vương Khải: "Không ai bao nuôi em, em cũng chưa tìm ra chỗ làm khác, em chỉ nghĩ việc thôi."

"Đừng chém gió với tôi!" Vương Khải rõ ràng là không tin, "Cái thứ...chính là thế này, đồ sói mặt trắng, mẹ kiếp, nó tìm ra gì tốt thì nó quên ngay mẹ già nó, nếu không làm ở đây thì mấy công việc khác đâu đến phần chú mày?"

Vạn Côn không muốn nói tiếp, xoay người chực rời đi.

"Anh nói cho mà biết, chú mày mà rời đi bây giờ thì đừng hòng quay lại!" Vương Khải nói.

Tay của Vạn Côn thoáng ngừng, đáp: "Sẽ không quay lại."

"Tao, đêch, "Vương Khải chụp một cái chai ở trên bàn, liệng về phía Vạn Côn, Vạn Côn nghiêng đầu lách theo bản năng, cái chai đụng trúng cửa, bắn ngược về, va vào phía đuôi mắt của Vạn Côn. Vạn Côn nhắm mắt lại một

chút, sau đó liền nghe thấy sau lưng có động tĩnh, Vương Khải tóm cánh tay của cậu lôi về phía sau, Vạn Côn nhấc tay ra, đứng đối mặt với Vương Khải. Vương Khải thấp hơn Vạn Côn nửa cái đầu, nhưng cơ thể rất lực lưỡng, năm nay băm mấy tuổi, là nhân viên kỳ cựu của Tú Quý. Vương Khải híp mắt nhìn Vạn Côn, hỏi: "Nói không làm là không làm, mẹ kiếp, mày cho là chỗ này là chỗ nào?"

Vạn Côn: "VẬY anh muốn thế nào?"

"Thế nào?" Vương Khải đáp, "Muốn đi cũng được, để một vạn tệ lại đây."

Vạn Côn nhìn vào mắt của Vương Khải, cười lên một tiếng.

"Không có."

"Mẹ nó, không thì ở lại đây lo ngoan ngoãn làm việc cho tôi."

Vạn Côn: "Thủ hạ trong tay của anh kẹt đến nỗi không sao thả đi một người được sao?"

"Cái gì?"

"Em nói," Vạn Côn nghiêng đầu nhìn vào mắt Vương Khải, "Quán này của bọn anh thiếu em thì không xong à?"

"Đệch bà mày, nói nhẹ không ưng!"

Vương Khải tung một cú, Vạn Côn không hề né tránh, ăn trọn cú đó vào mặt. Vương Khải là dân lăn lộn trong xã hội đen, ra tay nào có nhẹ gì? Một bên gò má của Vạn Côn lập tức sưng tấy lên. Cậu không tránh, Vương Khải cũng hơi thấy ngạc nhiên trong lòng, ngạc nhiên xong thì không dám thêm cú thứ hai. Căn phòng lặng ngắt. Thật ra cũng không phải là rất "lặng," một cái hộp đêm, tuy là ở trong căn phòng trong cùng, nhưng cũng không "lặng" được bao nhiêu.

Vạn Côn nhìn anh ta, nói: "Anh Khải, dạo trước là tụi em tới xin anh giúp đỡ nên mới có công việc này, em rất biết ơn anh."

Vương Khải hừ lạnh.

"Nhưng thật tình là em không thể tiếp tục làm nữa."

Vương Khải đốt điếu thuốc, đưa mắt nhìn cậu, Vạn Côn nhìn vào một khoảng trống vô định nào đó, hốc mắt không biết là do bị đánh hay là do nghĩ đến chuyện gì, hơi hơi đỏ lên.

Vạn Côn ngẩng đầu, nhìn Vương Khải, "Chuyện này là em không phải phép, anh nổi giận là đúng, nhưng em sẽ không đưa anh tiền, nếu anh cảm thấy ám ức trong lòng thì cứ đập em một trận, bảo đảm em sẽ không đánh trả."

Vương Khải nhả ra một ngụm khói, nhìn cậu con trai ấy qua lớp khói mờ mờ. Cậu ta không sợ, Vương Khải biết, thật sự là cậu ta không sợ, dẫu bây giờ

mình có gọi bảo vệ của quán tới, cậu ta cũng sẽ không sợ. Vương Khải giận đến cực điểm rồi lại bật cười.

"Mẹ kiếp cái bộ dạng của mày, thẳng ranh này, mày mượn gan trời đó hả?"

Vạn Côn không nói gì, đeo chiếc ba lô tồi tàn trên lưng, để mặc cho anh ta mắng.

"Anh biết gia cảnh của em." Vương Khải xoay người, ngồi xuống một bên mé bàn, vươn tay lấy cái gạt tàn đến gần, gạt tàn thuốc, "Ngô Nhạc Minh đã từng nói với anh."

Vạn Côn không nói gì.

Vương Khải dùng đũa thuốc chỉ vào cậu, nói: "Hôm nay mà gặp ai khác nói muốn đi, thì anh đây đã chả nói thêm lời dư thừa nào, biết vì sao anh chỉ có đánh em không hả?"

Vạn Côn lắc đầu.

"Mẹ kiếp, bởi vì anh đây đã nhìn lầm." Vương Khải lại chửi thêm một câu, đá vào hông của chiếc xô pha bên cạnh, "Hồi đó cậu Út của Ngô Nhạc Minh tới tìm anh, vốn là anh không muốn nhận bọn bay, nhưng sau khi nghe tình cảnh của chú mày xong anh đã thay đổi quyết định." Vương Khải hút thuốc, khói hơi làm cay mắt, "Ông bà già nhà em đều là dân cờ bạc, hồi xưa nợ bấp mấy vạn, lúc bị chủ nợ đòi dữ quá thì bọn họ bán máu bán thân gì cũng nào có ngại? Anh còn biết bà già em bán mấy lần xong bị nhiễm bệnh mà chết."

Vương Khải vừa nói điều này vừa canh Vạn Côn phản ứng. Đã nói tới độ này rồi mà Vạn Côn Vẫn không tỏ vẻ gì cả.

Vương Khải âm thầm cười gằn.

Rất nhiều người bảo Vạn Côn nóng tính, thật ra họ chỉ toàn nhìn bên ngoài, thật sự hiểu con người cậu, thì sẽ biết cậu biết nhịn đến độ nào. Nhưng cũng đúng, Vương Khải nghĩ thầm, 20 năm ngắn ngủi mà có khổ cực cỡ nào cũng đã phải trải qua rồi, lời nói ác độc cỡ nào cũng đã nghe qua rồi, còn có gì không thể nhịn được nữa. Hiếm cái là, cậu vừa có thể nhẫn nhịn, lại vừa có thể ngẩng cao đầu.

Vương Khải buông đũa thuốc, anh ta rất mâu thuẫn, hiện giờ anh ta thật sự rất muốn giữ cậu lại, anh ta cảm thấy Vạn Côn là một người rất được việc.

"Bà già em đã chết ba năm rồi." Vương Khải nói, "Em vẫn chưa rút cái nơi đó đi để tự mình cánh sinh, tháng nào cũng lo làm việc giúp ông già em trả nợ. Anh cảm thấy em rất ra dáng một người đàn ông."

Vạn Côn nhìn Vương Khải, Vương Khải lại nói: "Nếu như em cảm thấy mình làm loại việc này không ngẩng cao đầu được, thì em làm rồi. Nói sao

nhỉ, đại trượng phu phải biết co biết duỗi, anh nói cho em biết, ông chủ quán này trước đây cũng xuất thân từ công việc như của em, giờ thì sao rồi, vẫn cứ lấy vợ sinh con thôi, ra đời cũng nở mặt nở mày, ai dám nói gì, tiền cứ thế mà vung từng đồng. Nếu em cứ cứng đầu kiêu này, thì chán chết."

"Nếu như chỉ mình em, thì làm cũng được thôi." Vạn Côn bắt chợt lên tiếng.

Vương Khải hỏi: "Ý là sao?"

Vẻ mặt của Vạn Côn bình tĩnh, khẽ thấp giọng nói: "Lúc mẹ em chết, dặn em phải lo cho ông già em. Em cũng muốn bỏ đi, nhưng bây giờ chưa được. Em nói với ông, khi nào em trả hết nợ xong, sẽ không còn dính dáng gì đến ông nữa."

Vương Khải hỏi: "Cần tiền mà còn không làm việc?"

Giọng điệu của Vạn Côn vẫn không đổi, nói tiếp: "Trước đây em nghèo quá đâm sợ, nằm mơ cũng muốn thoát khỏi nó, cảm thấy chỉ cần có tiền thì em sẵn sàng làm hết, không giấu anh, có dạo em đã nghĩ đến cướp nhà băng rồi."

"Sau thì sao?"

"Không có súng, nên thôi."

Vương Khải cười khẩy một tiếng, tiếp tục hút thuốc.

"Nhưng bây giờ thì không được nữa."

Vương Khải thoáng ngạc nhiên, cảm thấy như lời nói có vẻ hơi nghèn nghẹn, anh ta quay đầu ngó Vạn Côn, Vạn Côn đang cúi đầu, nhìn mặt đất.

"Em luôn cảm thấy nếu cứ tiếp tục làm kiểu này, thì em sẽ thật sự không còn gì nữa."

Vương Khải chậm rãi hỏi: "Không thì hiện giờ em có gì?"

Vạn Côn im lặng một lúc, giống như đang ráng nhớ, sau đó lại tự cười nhạo bản thân, ngẩng đầu, "Hình như chả có gì."

Điều thuốc này hút xong nhanh lạ thường, Vương Khải giụi tắt nó trong gạt tàn, Vạn Côn hỏi anh ta: "Anh còn đánh nữa không, không đánh em đi đây."

Vương Khải ngó cậu, "Chú mày muốn chết cho lẹ à, gì mà gấp thế."

Vạn Côn đáp: "Em phải về Dương Thành, trễ nữa thì hết xe buýt."

Vương Khải nói một cách nghiêm túc: "Anh hỏi em lần chót, thật sự không làm nữa hả? Nói cho em biết, em mà có hối hận sau này thì anh cũng không nhận em nữa đâu."

"Không làm nữa."

Vương Khải gật gù, "Cút đi."

Tin Vạn Côn từ chức, đến hôm sau Ngô Nhạc Minh mới hay, cậu ta sốt ruột đến độ bỏ việc hôm đó, chạy về nhà, lúc về đến nơi thì Vạn Côn đang còn dọn phòng.

Ngô Nhạc Minh đẩy cửa tiến vào, "Anh làm gì vậy hả?"

Vạn Côn không ngoái đầu, "Làm gì là sao?"

"Nói không làm là không làm nữa?"

"Ờ."

"Đệt! Anh mắc chứng gì vậy hả."

Vạn Côn chả buồn đáp lại, ngồi yên trên giường mặc cậu ta nổi cơn.

"Rốt cuộc là chuyện gì đây!?" Ngô Nhạc Minh cũng nóng lên rồi, giọng điệu trở nên gay gắt, "Mẹ kiếp anh nói đi là đi, mặt mũi cậu Út em để đâu?"

Vạn Côn: "Xin lỗi cậu ấy một tiếng giùm anh."

"Đẹp." Ngô Nhạc Minh nói, "Rốt cuộc là vì sao hả."

Vạn Côn: "Không muốn làm nữa."

Ngô Nhạc Minh: "Không được."

Vạn Côn ngược mắt nhìn cậu ta, Ngô Nhạc Minh nói: "Mẹ kiếp, tháng trước anh gặp đủ trò hề, tiền phòng toàn là em ứng ra, công việc kiếm được tiền khá như thế anh lại cứ bỏ khơi khơi, mai một lại không có tiền thì ra đường cướp à?"

"Tiền thuê phòng ngày mai anh trả lại mày."

"Rốt cuộc là vì sao vậy hả?!"

Vạn Côn đứng dậy, đến trước mặt Ngô Nhạc Minh, "Bố đây không muốn làm nữa, đâu ra nhiều cái "tại sao" thế?"

"Anh tìm được việc mới rồi?"

"Chưa tìm."

Ngô Nhạc Minh cũng nổi điên, "Vậy được thôi, anh vút hay thế, bao nhiêu tiền thiếu em anh mau trả đây! Tiền thuê phòng tháng này đừng hòng bảo em ứng!"

"Không cần mày ứng." Vạn Côn nói, "Ngày mai anh dọn đi."

Lần này Ngô Nhạc Minh thật sự sững người, lúc này cậu ta mới kịp ngó quanh phòng, hành lý của Vạn Côn rất ít, chỉ có vài bộ đồ, một chiếc khăn trải giường, chả có va ly, nhét hết vào một chiếc túi lớn, đặt cạnh giường.

"Anh tính ở đâu?"

Vạn Côn hút thuốc, đáp: "Anh đã liên lạc với một chỗ, mày khỏi cần lo."

Phòng đã trả, tức là thật sự đã quyết định xong rồi. Ngô Nhạc Minh hơi hoảng, cậu ta không biết vì sao Vạn Côn lại đột nhiên trở thành thế này, "Má nó..." Cậu ta lầm bầm chửi một tiếng, "Mẹ kiếp, vừa kiếm được một vạn tệ cái anh liền bỏ việc, anh có bị điên không hả."

Vạn Côn có ý đuổi, "Có gì nữa không, anh còn chưa dọn xong đồ."

Ngô Nhạc Minh chỉ vào Vạn Côn, nói: "Vạn Côn, anh là đồ khôn, tôi chờ xem lúc anh không trả nổi nợ thì sẽ đi đâu cầu xin người ta, mai mốt anh sẽ hót hận!" Ngô Nhạc Minh tông cửa đi mất.

Vạn Côn đứng chống hông, ngó quanh quất, cuối cùng thở dài.

Thật ra những gì Ngô Nhạc Minh nói đều đúng. Cậu vừa gửi về cho bà ngoại 4 ngàn, lại phải trả cho Ngô Nhạc Minh, bây giờ khắp người cậu chỉ còn lại 5 ngàn tệ. À, không đúng, còn phải trả Hà Lệ Chân 3 ngàn nợ cô nữa. Đây đúng là cạn sạch lương thảo, không còn đường lui nữa mà.

Nghĩ đến Hà Lệ Chân, Vạn Côn lại bất giác cắn cắn đầu lọc của điếu thuốc trong miệng, cảm giác mềm mại lăn giữa hai hàm răng, cậu nhìn hai chiếc túi đặt dưới sàn, chợt cảm thấy tình cảnh của mình khá nực cười, ngậm hờ điếu thuốc tùm tùm, rồi đến bên cửa sổ đẩy cánh cửa ra, thò đầu ra ngoài phà một hơi, kết quả là gió đang lớn, đập lại khói thuốc vào mặt cậu.

Hai cánh tay của Vạn Côn gác lên bệ cửa sổ, cười rộ lên, cảm thấy cơn gió này cũng nhẹ nhàng hơn những cơn gió trước đây.